HALUZAH

I.

• • •

І сказав Бог, хай буде світло, а потім створив із темряви все, що ми можемо бачити, торкати, відчувати.

Потім Бог створив Адама, а для нього створив Ліліт, але вона була злою і сварилася з Адамом, доки одного дня не вкусила від забороненого плоду.

Бог розгнівався і вигнав Ліліт у ліс на краю Раю.

Потім Бог узяв від ребра Адамового і вдихнув у нього і створив Єву.

І жили Адам і Єва у раю без журби, без болю, коли змій на заході і на світанку, на межі між світлом і темрявою, приходив до останнього дерева на краю Раю, щоб говорити і качатися з Ліліт.

Змій, диявол, Люцифер, колись був найулюбленішим Богом, найвродливішим, найсвітлішим і наймудрішим з ангелів, доки не з'їв від забороненого плоду.

І так повірив, що може стати рівним Богові, але не стало більше світла для нього, і Він вигнав його у темряву з його товаришами.

Щоб не стати одним із темрявою, біси беруть сік і кров від подиху і життя, даного Богом, і живляться нею, і так Змій уклав союз із Ліліт.

Бо вона стала смертною, коли вкусила від забороненого плоду, і час плив над нею і старив її.

І сказав їй Змій, щоб вона відчинила браму раю і покликала його всередину, а натомість змій укусив її і влив у неї отруту, і вона лежала без тями.

Так пішов змій і спокусив Єву вкусити від забороненого плоду, і Єва пішла і спокусила Адама, і ставши смертними, Господь вигнав їх на землю.

І повернувся диявол до Ліліт і вичавив їй плоду на уста, і вона прокинулася, і пішли вони в темряву.

Потім Господь вигнав Адама і Єву на Землю і сказав їм: ідіть і множтеся. І вони та нащадки їхні приносили жертву Господу.

II.

• • •

Господь побачив, що в доброті своїй смертні землі були слабкі, а в темряві Люцифер і Ліліт лишалися самі, бо товариші їхні були поглинуті порожнечею.

І говорив Господь із ними на заході і на світанку, щоб вони понесли на землю і поклали яйце і насіння серед смертних, щоб через покоління народився просвітлений чоловік, який правитиме землею.

І покликав Господь Адама і Єву і сказав їм:

> *З крові вашої вийде рід слабкий і від слабкості своєї загине. І говорив Я з тими, хто в темряві, щоб прийшли на землю і змішалися з вами та нащадками вашими. Від змішання вийде чоловік, який зможе нести тягар землі.*
>
> *За це платитимуть жінки болем пологів, а чоловіки працею до смерті. Чи згодні ви?*

Погодились, і наповнилася земля людьми і велетнями і нефілімами, створіннями, що не були ані людиною, ані бісом, і жили на землі, доки вона не наповнилася плодом.

III.

• • •

Люди жили з велетнями і нефілімами і множилися і плодилися, доки ті не почали брати плід людський і дітей надто молодих.

І люди, щоб їх умилостивити, почали приносити їм жертви, і Бог розгнівався.

Тоді Ной молився за родину свою, за людей, про захист від велетнів і нефілімів, і Господь явився йому і сказав збудувати ковчег.

Ной виконав слово Господнє і взяв на ковчег рід свій і пару від кожної тварини, яку Господь йому вказав.

Після потопу Земля була очищена від темряви на час.

IV.

• • •

Розмножилися люди після потопу і забули темряву і велетнів і почали будувати.

І сказали між собою: збудуймо вежу до небес, щоб досягнути Господа.

Господь сказав Собі: людина смертна, не може жити на небесах.

І змішав Господь мови їхні, і розсіялися вони по лиці землі, і вежа лишилася недобудованою.

V. АВРААМ

• • •

З-поміж людей, розсіяних по лиці землі, Господь обрав Авраама, бо побачив у ньому людину, здатну тримати в руці все, що любить.

І подумав Бог, що якщо ця людина зможе зректися всього і піти за Ним у всьому, то зможе чинити волю Його серед людей.

Промовив до нього і сказав: вийди з землі твоєї і йди, куди Я тобі вкажу.

І пішов Авраам, не питаючи.

Дав йому Господь землю і отару і пообіцяв нащадків незліченних, як зорі. Але Сарра, дружина його, була неплідна, і роки минали над ними.

І сказала Сарра Авраамові: увійди до рабині моєї Аґар і візьми від неї сина, якого я не можу тобі дати.

Увійшов Авраам до Аґар і народився Ізмаїл. І з Ізмаїлом народилися народи пустелі.

Але Господь не забув обітниці Своєї, і на старості їхній Сарра народила Ісаака. І через Ісаака йшов увесь заповіт.

І говорив Господь з Авраамом і сказав йому: іди на гору і принеси Мені в жертву сина.

Пішов Авраам, не питаючи.

Коли підняв ніж, Господь зупинив руку його і сказав: тепер знаю, що ти не служиш нічому, крім Мене.

І це було перше свідчення, що зі змішаного роду може вийти людина, здатна тримати в руці все, що любить, і здатна відпустити.

VI. СОДОМ І ГОМОРРА

• • •

Дійшов до вух Господніх крик із Содома і Гоморри, бо люди тих місць упали в насолоду заради насолоди і в зло заради зла.

Послав Господь двох ангелів подивитися.

Коли Авраам побачив ангелів, що йдуть до Содома, побіг до Господа і сказав: якщо є п'ятдесят праведників у місті, чи загубиш їх з нечестивими?

І сказав Господь: якщо є п'ятдесят, пощаджу.

І сказав Авраам: а якщо сорок?

І сказав Господь: якщо сорок, пощаджу.

Спустився Авраам до десяти, і Господь сказав: якщо десять, пощаджу.

Не було й десяти.

Вийшов Лот, небіж Авраама, з міста зі своїми, і Господь послав вогонь з неба.

І жінка Лота озирнулася і стала соляним стовпом.

Згоріли Содом і Гоморра, і нічого не лишилося.

Це було свідчення, що людина без велетнів, без нефілімів, без темряви може заслужити вогонь сама за власним вибором.

VII. МОЙСЕЙ

• • •

Розмножився рід Авраамів у Єгипті і став рабом під фараоном.

Коли фараон побачив, що євреї множаться, злякався і наказав убити всіх первістків чоловічої статі.

Одна мати поклала сина в кошик на Нілі і віддала його на ласку води.

Знайшла його дочка фараона і виховала як князя в палаці і назвала його Мойсей.

Виріс Мойсей і побачив, як єгиптянин б'є єврея, і вбив його, і втік у пустелю.

Пас отари і дивився в землю. Руки його знали, що вчинили. Не говорив про це. Ані з отарою, ані з самим собою.

Одного дня побачив кущ, що горів і не згорав. Зупинився. Приклав руку до очей, щоб краще бачити. Кущ горів. Кущ не згорав.

Почув голос Господа: скинь взуття своє. Місце, де стоїш, святе.

Скинув взуття і стояв босий на камені і нічого не сказав.

Сказав Господь: Я побачив страждання народу Мого в Єгипті. Іди до фараона і виведи народ.

І сказав Мойсей, дивлячись у землю: я не людина слова. Пошли іншого.

Голос не відповів йому аргументами. Не пообіцяв, що він зуміє говорити чи що фараон його послухає.

Сказав Господь: іди.

І встав Мойсей і взяв палицю свою і пішов. Із заплямованими руками. З тихим голосом. З усім страхом за спиною.

Пішов до фараона, і фараон не послухав, і Господь ударив Єгипет десятьма карами, доки фараон не відпустив.

І вийшов народ з Єгипту, і коли військо фараона наздогнало їх при морі, Господь розділив води, і вони пройшли, і води зімкнулися над військом.

Сорок років ходили пустелею. Народ, що забув, чим був до ланцюгів, не знав навіть, як бути вільним, і свободу мусив навчитися крок за кроком у піску.

І зійшов Мойсей сам на гору Синай і спорожнив себе від усього, що було його, і стояв сорок днів і сорок ночей без їжі, в роздумі.

Коли розум його був порожній і серце чисте, Бог дав йому закон:

1. Я Господь Бог твій — хай не буде тобі інших богів переді Мною.
2. Не роби собі ідола ані будь-якого образу і не вклоняйся їм.
3. Не називай імення Господа надаремно.
4. Пам'ятай день відпочинку і святи його.
5. Шануй батька твого і матір твою.
6. Не вбивай.
7. Не чини перелюбу.
8. Не кради.
9. Не свідчи неправдиво проти ближнього свого.
10. Не жадай нічого, що є ближнього твого.

VIII. ДАВИД

• • •

З роду Авраамового вийшов Давид, хлопчисько з пращею, що пас овець.

Прийшов Голіат, останній з велетнів, і став перед військом і закричав: пришліть мені мужа, щоб бився зі мною.

Пішов Давид із пращею і каменем і повалив Голіата, і впав останній велетень на землю.

Самуїл помазав Давида, і від того дня Дух Господній був на ньому, і Давид знав інакше, ніж інші.

Бог помазав Давида царем і дав йому перемоги над ворогами, землі від моря до гір і жінок удосталь, бо людина, здатна нести тягар царства, може нести і тягар багатьох домів.

Одного дня Давид побачив із покрівлі Витсавію, жінку Урії, і забажав її.

Стояв і дивився. Знав, чиє ім'я на устах її вранці. Знав, де її чоловік у ту мить. Урія воював у війнах Давидових, далеко, з вірністю.

Знав і послав по неї.

Покликав її і взяв її і послав наказ воєначальнику: поставте Урію в найгарячіше місце бою і відступіте від нього.

Воєначальник прочитав листа. Урія нічого не знав. Загинув обличчям до ворога, вірний до кінця царю, що продав його.

Розгнівався Господь, бо вірив, що він людина світла.

Упав Давид сам у покоях своїх і зломився перед Богом і не просив прощення і не виправдовувався, а стояв там у мовчанні і в соромі.

Не сказав: я згрішив, але. Не сказав: Ти знаєш, які люди. Стояв у тому, що вчинив, і дозволив тягарю впасти на нього цілком.

Бо знав, що немає чистої людини на землі. Всі несуть у собі яйце і насіння темряви.

Але напрямок, у який ти повертаєшся після падіння, — ось що має значення.

Бог покарав його, а потім ішов з ним далі.

І від цієї лінії вийшло все, що сталося потім.

IX. СОЛОМОН

• • •

Від гріха Давида і Витсавії прийшов на світ Соломон.

Господь прийшов до нього у сні і сказав: проси, чого хочеш, і Я дам тобі.

Соломон попросив мудрості.

Бог дав йому мудрість, і з нею Соломон здобув багатство, владу, жінок, усе, чого людина може забажати.

Соломон збудував Храм Єрусалимський. Коли він був готовий, увійшла Слава Господня до храму, і священики не могли встояти на ногах.

Мав він сімсот дружин і триста наложниць, бо царі землі посилали йому дочок своїх, щоб мати мир з ним.

Побачив Люцифер із темряви, що Соломон — наймудріший і наймогутніший чоловік на землі, і подумав, що якщо зможе його відвернути, всі, хто за ним іде, відвернуться з ним.

І послав Ліліт із темряви вдихнути дух свій у вродливих жінок сусідніх земель і наповнив їх чарами і вогнем і послав до Соломона.

Приходили одна за одною, і кожна несла в собі частку духу Ліліт, і Соломон брав усіх, бо вогонь у ньому був великий і не вдовольнявся.

І повільно, як вода точить камінь, повернули його до ідолів.

Соломон, наймудріший чоловік, що будь-коли жив, не відчув, коли відвернувся. Ні дня, ні миті розриву. Мудрість усе ще була

тут — слова, закони, книга. Усе було правдою. Але вже не його. Знав, що є добром, і йшов до іншого. Це щось гірше за дурість.

І одного ранку молився біля чужих жертовників і забув лице Господнє.

Тоді розгнівався Господь і сказав: за це вирву царство з руки сина твого. І так учинив.

І засмутився Бог, бо вірив, що він людина світла.

X. МАРІЯ І ЙОСИФ

• • •

Побачив Бог, що людина відвертається від світла, і став шукати на землі найчистішу жінку, народжену від роду людського.

І знайшов Марію, молоду дівчину з маленького села, віддану до Храму батьками змалку і виховану там як діву, присвячену Богу.

Коли прийшла пора заміжжя, священики не знали, що з нею робити — не могли тримати її у Храмі, але вона була так віддана Богу, що чутка про неї пішла по всій землі.

І наказав первосвященик усім удівцям землі зібратися і попросив кожного принести палицю.

І вирушив Йосиф, теслярь літній із Назарету, але ще в силах, до храму.

В ніч перед приходом удівців Бог послав Гавриїла до Марії і сказав їй: понесеш у лоні Сина Божого.

І затремтіла Марія і сказала: як може це бути, коли я не знала мужа?

Гавриїл сказав: Дух Святий зійде на тебе. Те, що від тебе народиться, буде Святе.

Прийшли назавтра удівці, один за одним, і палиці їхні лишалися німі.

Спадала ніч. Від натовпу лишилося кілька старців.

Священик подивився і побачив мужа суворого, з білим волоссям, зморшкуватим обличчям і лагідним поглядом, і покликав його до себе з палицею.

Йосиф встав із палицею в руці, встромив її в землю і сказав: святий священику, я не гідний молодої діви. Прийшов на поклик вашої святості, як вчать святі книги. Мої роки і мій стан не обіцяють їй ніякого майбутнього.

І тоді палиця розцвіла, і з неї вилетіла Біла Сова і сіла на плече Пресвятій Діві Марії.

Тоді засяяло світло, і первосвященик сказав: не ти обрав, тебе було обрано.

Узяв Йосиф Марію до дому свого і берігся її і не торкався її.

І Марія прийняла, не питаючи більше.

Йосиф побачив, що вона вагітна, і як чоловік праведний, узяв тридцять срібних монет, щоб їй дати, і зібрався відпустити її з миром, щоб не ганьбити.

Гавриїл з'явився Йосифу і сказав: як, гадаєш, палиця розцвіла? Звідки прилетіла сова?

Потрясений, він повернувся і впав на коліна і почав молитися Господу.

І так тримав Йосиф Марію в домі своєму, доки не прийшов час іти до Вифлеєма на перепис.

XI. ВОЛХВИ І ІРОД

• • •

І вирушили вони, коли Марії лишалося небагато до пологів.

Вирушили й троє волхвів зі сходу до Ірода, щоб сповістити його про велич Христову, бо побачили, що народжується Цар.

Стривожився Ірод і покликав священиків і книжників і запитав, де написано, що Він народиться.

Розкрили книги і прочитали в них давні, як цвіль, і сказали волхвам, що шлях їм відкриється.

Ірод лишився сам після відходу книжників. Полічив роки свої. Полічив синів. Полічив війська. І злякався немовляти в пелюшках більше, ніж будь-якого війська.

Дав волхвам запаси на дорогу і по десять срібних монет кожному і поставив людей стежити за ними.

Вела їх Біла Сова поблизу Вифлеєма. І тієї ночі з'явилася зірка.

І привела їх до дитяти Ісуса, що лежало на руках Діви, у хліві, серед тварин, бо не було їм місця в місті.

Вони осяялися і піднесли дитяті:

> Золото — для царя.
>
> Ладан — для бога.
>
> Смирну — для мерця.

Коли збиралися повернутися до Ірода, з'являється ангел Гавриїл і каже їм, що Ірод зраджує Христа.

Волхви йдуть за Білою Совою і тікають від усіх переслідувачів.

Ангел Гавриїл каже Йосифу взяти Марію з дитям і піти з тієї землі.

Ірод бачить, що волхви зникли, і наказує вбити дітей до двох років у юдеїв.

Ірод помирає, і Ісус повертається з Марією і Йосифом до Назарету.

XII. ЖИТТЯ

• • •

Виріс Ісус у Назареті, син теслі, і ніхто не знав, хто Він.

Коли Йому виповнилося тридцять років, прийшов до Івана, що хрестив людей в Йордані, і попросив хрещення.

І сказав Іван: це мені потрібно хреститися від Тебе, а Ти приходиш до мене?

І сказав Ісус: залиш це наразі.

Коли вийшов із води, розкрилися небеса і Біла Сова зійшла на Нього, і загримів голос Господній: це Син Мій улюблений.

І пішов Ісус у пустелю і постив і молився і роздумував сорок днів і сорок ночей, доки не лишилося від Нього нічого.

Прийшов Люцифер.

Сказав: якщо Ти Син Божий, зроби з каміння хліб.

І сказав Ісус: не хлібом самим живе людина.

І показав Йому Люцифер усі царства земні і сказав: Твої, якщо впадеш переді мною.

І сказав Ісус: відійди.

І відійшов Люцифер на час.

Повернувся Ісус і пішов до моря Галілейського.

І побачив Симона та Андрія, брата його, що закидали сіть у воду.

Сказав їм: ходіть за Мною.

І залишили сіть і пішли.

Далі побачив Якова та Івана в човні з батьком їхнім Зеведеєм, що лагодили сіті.

І покликав їх.

Залишили човен і батька і пішли.

Так зібрав дванадцятьох — з берега, від митниці, з поля — людей, яких ніхто інший не обрав би.

І назвав кожного по імені і послав їх по двоє і дав їм владу зцілювати і виганяти нечистих духів.

Зцілював хворих і годував натовпи і перетворив воду на вино на весіллі в Кані, бо мати Його попросила.

І прийшов Ісус до Вифанії, до дому Лазаря, і їв за його столом, і говорив, і слухав.

Була там Марія, сестра Лазаря, що залишила всі справи і прийшла і сіла біля ніг Його і не встала більше.

Поскаржилася Марта, сестра її: скажи їй, нехай допоможе мені.

І сказав Ісус: Марто, ти турбуєшся про багато речей, а одне лише потрібне, і Марія обрала добру частку.

Помер Лазар, і Ісус зволікав чотири дні, а коли прийшов, Марія впала Йому до ніг і заплакала.

Заплакав і Ісус. Єдиний раз, коли Він плакав.

І воскресив Лазаря.

Від того дня Марія не розлучалася з Ним.

Була при дворі Ірода жінка на ім'я Йоанна, дружина Хузи, управителя царського.

Жила в палаці і в багатстві, і одного дня почула про Ісуса і прийшла і була зцілена.

І залишила палац і багатство і пішла за Ним і служила Йому з маєтків своїх і нічого не просила натомість.

Коли Ісус проходив повз митницю, побачив Матвія, що лічив гроші.

І сказав йому: ходи за Мною.

Встав Матвій і пішов.

Зробив Йому бенкет у домі своєму, і прийшли митарі й грішники, і обурилися фарисеї.

Одного дня Ісус їв за столом фарисея, і ввійшла до дому жінка з міста.

Усі знали, хто вона. Ніхто не сказав ні слова.

Принесла посудину з дорогим миром і впала Йому до ніг, плачучи, і вилила миро на них і витерла волоссям.

Ніхто не розумів, що відбувається. Що та жінка жила шляхом Ліліт — вільна, непокірна, нічия.

Прийшла сама. І впала сама. Без прохання.

Обурився фарисей у серці своєму: якби Він був справжнім пророком, знав би, що це за жінка.

І Він знав. Тому й дозволив.

Сказав Ісус: кому багато прощається, той багато любить.

Сказав їй: прощаються тобі гріхи. Іди з миром.

І встала Марія Магдалина і не пішла вже ніколи.

Перша, хто порвала з Ліліт. І остання, хто залишила хрест.

І зійшов на гору і промовив:

Блаженні вбогі духом, бо їхнє є Царство Небесне.

Блаженні лагідні, бо вони успадкують землю.

Блаженні чисті серцем, бо вони Бога побачать.

Блаженні миротворці, бо вони синами Божими назвуться.

Блаженні вигнані за правду, бо їхнє є Царство Небесне.

Натовпи слухали, бо Він говорив як той, хто має владу, а не як книжники.

В'їхав до Єрусалима на ослі, і натовп кидав пальмові гілки на дорогу і кричав: осанна.

І того ж вечора увійшов до Храму і поперекидав столи міняйлів і сказав: дім Отця Мого домом молитви назветься, а ви зробили його кубельцем розбійників.

Злякалися священики і почали шукати, як Його вбити.

XIII. РОЗП'ЯТТЯ

• • •

В останній вечір зібрав дванадцятьох за столом.

Узяв хліб і ламав і давав і сказав: це тіло Моє.

Потім узяв чашу і сказав: це кров Моя, за багатьох пролита.

Потім сказав: один з вас зрадить Мене.

І подивилися одне на одного і не знали, про кого Він говорить.

І сказав Петро: я ніколи Тебе не покину.

Потім сказав Ісус: перш ніж півень заспіває тричі, зречешся Мене.

Вийшов Юда з-за столу в ніч і пішов до первосвящеників і сказав: що дасте мені, якщо я видам Його вам?

Відлічили тридцять срібняків.

Узяв Юда срібняки і чекав на годину.

Пішли до саду Гетсиманського, Ісус з учнями, і сказав: побудьте тут і не спіть.

Потім відійшов далі сам і впав обличчям додолу і молився: Отче, якщо можливо, хай мине Мене ця чаша. Однак не як Я хочу, а як Ти.

І повернувся і знайшов їх сплячими.

Удруге. Утретє. Спали.

Сказав Господь: спіть. Прийшла година.

Коли Юда увійшов до саду з воїнами і зі смолоскипами.

Підійшов до Ісуса і поцілував Його.

І схопили Його.

Тоді втекли дванадцять. Усі.

Привели Ісуса до первосвящеників, а Петро стояв надворі, біля вогню.

Де служниця сказала: і цей був з Ним.

І сказав Петро: не знаю Його.

Удруге. Утретє. І півень заспівав.

Вийшов Петро надвір і гірко заплакав.

Коли Юда побачив, що Ісус засуджений, кинув срібняки у храмі.

І сказав: я продав невинну кров.

І повісився.

Зібрали священики срібняки з підлоги і сказав один: не можна класти їх до скарбниці, бо це ціна крові.

І сказав інший: і на живих витратити не можемо.

Домовилися і купили за них поле для поховання безіменних.

І назвали те місце Полем Крові.

Ісуса повели до Пілата.

І сказав Пілат: не знаходжу жодної провини в цій людині.

Але натовп кричав: розіпни Його.

І Пілат умив руки.

Взяли Його воїни і бичували.

І наділи на Нього червоний плащ і сплели вінок з тернів і поклали Йому на голову.

Били Його і казали: вітаємо, царю юдейський.

І плювали на Нього.

Поклали Йому хрест на плечі і повели на пагорб.

І Він упав.

Примусили чоловіка з натовпу, на ім'я Симон Киринеянин, нести хрест за Ним.

І розп'яли Його між двома розбійниками.

Один сказав: якщо Ти Син Божий, зійди з хреста.

І сказав другий: ми отримуємо, що заслужили. Ця людина не вчинила нічого злого.

І сказав Ісусу: згадай мене, коли прийдеш у Царство Твоє.

Сказав Ісус: сьогодні будеш зі Мною в раю.

Темрява впала на всю землю опівдні і тривала три години.

Закричав Ісус гучним голосом: Боже Мій, Боже Мій, нащо Ти Мене покинув?

І затремтіла земля, і каміння розкололося, і гроби відкрилися.

Потім сказав: звершилося.

І віддав дух.

Натовпи розійшлися.

І дванадцятьох ніде не було видно.

Лишилися жінки.

І стояли Марія, Мати Його, і Марія з Вифанії, і Йоанна, і Марія Магдалина перед хрестом і плакали і молилися.

XIV. ЗІШЕСТЯ

• • •

Розірвалася завіса храму.

Завіса храму була роздерта надвоє згори донизу. Скелі потріскані. Гроби відчинені.

Святі жінки купили пахощі і лічили години.

Апостолів не було видно, не було чутно, нічого про них не було відомо.

Петро був десь сам і плакав від сорому.

У суботу вранці пішли первосвященики і фарисеї до Пілата, бо вчення знали вороги, коли учням темрява відібрала розум.

І сказали: той обманщик казав, що через три дні воскресне. Дай нам варту біля гробу.

Пілат сказав: маєте варту. Ідіть.

Наклали печать Пілата на камінь і стали на варті.

• • •

Унизу, в Землі, була темрява від перед створенням світу.

Там перебували біси, усі, хто впав від початку.

І були мертві від Адама далі, що чекали на щось, чому не знали імені.

Авраам відчував віками. Мойсей лічив, не знаючи, що лічить. Давид наспівував пошепки псалом, що написав давно: Піднесіте, ворота, верхи ваші, і піднесіться, двері вічні, і ввійде Цар слави.

• • •

Зійшов Ісус до безодні і дістався до Води Суботньої.

> Побачив Його перевізник і просвітлів і сказав: Ти прийшов, сину божий, мене відвідати?
>
> Сказав Ісус: хочу переправитися через Суботу.
>
> Сказав перевізник: добре. Пропонуєш золото?
>
> Сказав Ісус: пропоную славу.
>
> Сказав перевізник: пропонуєш ладан?
>
> Сказав Ісус: пропоную любов.
>
> Сказав перевізник: пропонуєш смирну?
>
> Сказав Ісус: пропоную місце в Царстві Небесному.
>
> Сказав перевізник: хочеш запропонувати срібло?
>
> Сказав Ісус: пропоную прощення.
>
> Сказав перевізник: сину богів, від величі Твоєї човен перекинеться.

І поклав Ісус на долоню його золото, і ладан, і смирну.

Перевізник завмер.

Золото мали царі. Ладан мали боги. Смирну мали мертві.

А він був рабом від створення світу і ніколи не бачив того, хто мав усі три.

Перевіз його перевізник у мовчанні.

Коли дістався іншого берега, сказав Христос: воскрес!

Отець відповів з небес: воістину воскрес!

Повернувся перевізник з човном на інший берег, і за ним постав міст через Суботу.

Поклав весло і зійшов з ангелами на небеса.

• • •

Став Ісус на коліна на краю безодні і молився і роздумував.

На землі серце Його стояло, і тіло було холодне.

У безодні серце Його було тепле, а розум холодний.

І чинив, як думав, і думав, як чинив.

Безодня була давня. Давніша за світло. Давніша за будь-яке ім'я.

Від створення світу вона живилася подихом Божим у людині, потроху, від кожного смертного.

І ось Господь стояв перед нею.

Тепло покинуло Його руки першими. Він відчув. Не ворухнувся.

Залишався в молитві, поки безодня тягнула. Білки очей згасали повільно. Голос ставав тихішим. Потім лише губи.

Каміння міста безодні сміялося пошепки. Біси дивилися, не рухаючись.

Вони бачили це — Безодня поглинула перше світло, що прийшло до неї, і всі після нього. Вони мали терпіння.

Якби Він знищив безодню, праведники всередині загинули б, а злі і безжалісні лишилися б у темряві, що була перед світлом.

І Господь не захотів лишити їх у пустелі.

Молився. Роздумував. Висихав.

Прийшов біс.

Сказав: подивися на них. Впади переді мною, і зроблю тебе царем над праведниками безодні.

Нічого не сказав.

Сказав біс: Ти все одно тут висихаєш. Безодня поглине Тебе, впади переді мною і приходь у моє царство на престол!

Залишався в мовчанні і у висиханні і в молитві.

Чекав біс. І камінь чекав. І безодня чекала.

І встав Господь і пішов до міста.

І повели Його в серце пекла, щоб показати як здобич.

І тоді сталося те, чого безодня не вміла чекати.

Засяяло світло з середини безодні, і не було воно світлом, що горить повільно.

Це був Цар Небесний, і темрява розбивалася.

Це було світло, від якого затремтів кожен цвях, кожен камінь, і сказали біси: Христос Воскрес!

І взяв ключ і замкнув бісів усередині.

І ангели з небес сказали: Воістину Воскрес!

І ключ залишив у Себе Господь.

Христос зібрав праведників, щоб показати їм Царство Раю, і волали: Христос Воскрес!

І злі, і безжалісні заволали: Воістину Воскрес!

• • •

Чоловік відчиняє двері, і його мертвий батько стоїть на порозі. Впізнає його. Не говорять.

Хреститься і каже: в ім'я Отця і Сина і Святого Духа. Слава величі Господній.

Могильник ішов вулицею додому. Впізнав попереду чоловіка, що йшов і дивився на будинки. Він поховав його три дні тому. Це було те обличчя в могилі, а тепер він ішов вулицею.

Перехрестився і сказав: в ім'я Отця і Сина і Святого Духа. Слава величі Господній.

В іншій частині міста стара жінка стояла біля дверей свого дому. Вулицею грала дівчинка. Вона померла маленькою. Була її сестрою. Знала ту ходу, знала те обличчя.

І перехрестилася і сказала: в ім'я Отця і Сина і Святого Духа. Слава величі Господній.

Багато хто бачив тієї ночі і того дня тих, кого поховали.

Багато хто нікому нічого не сказав.

І багато хто розповів, і ніхто їм не повірив.

XV. ВОСКРЕСІННЯ

• • •

Вартові стояли біля гробу зі смолоскипами і з печаттю Пілата на камені.

І затремтіла земля.

Зійшов ангел з неба і підійшов до каменю і відвалив його і сів на ньому. Лице його було як блискавка, а одяг білий, як сніг.

Впали вартові на землю, як мертві.

Коли отямилися, гріб був порожній.

Подивилися одне на одного. Подивилися на відвалений камінь. Подивилися на зламану печать Пілата.

Не спали. Не рухалися. Ніхто не приходив.

Пішли просто до первосвящеників і розповіли все.

Вислухали первосвященики і порадилися, і відлічили багато грошей, і дали вартовим, і сказали: кажіть, що учні Його прийшли вночі і вкрали Його, поки ви спали.

І вартові взяли гроші і сказали, як їм наказали.

• • •

На світанку першого дня тижня прийшла Марія Магдалина до гробу, сама, в темряві, з пахощами в руці.

Побачила камінь відвалений.

Залишила пахощі на землі і побігла до Петра і Івана.

Повернулася з Іваном. Він прибіг першим і зупинився біля входу. Петро увійшов просто.

Полотна на землі. Хустка з обличчя згорнута окремо і покладена осторонь.

Пішли і не знали, що думати.

Магдалина лишилася сама біля гробу і плакала.

Нахилилася зазирнути всередину і побачила двох ангелів у білому, що сиділи там, де лежало тіло.

Сказали ангели: жінко, чого ти плачеш?

Сказала: забрали Господа мого, і не знаю, де Його поклали.

Обернулася і побачила когось, хто стояв там.

Подумала, що це садівник.

Він сказав: жінко, чого ти плачеш? Кого шукаєш?

Вона сказала: якщо ти Його забрав, скажи мені, де Його поклав, і я Його заберу.

Він сказав: *Маріє.*

Завмерла.

Не тому, що почула ім'я. Садівники не вимовляють твоє ім'я так. Ніхто не вимовляє твоє ім'я так. Наче знав тебе перш, ніж ти була, наче кликав тебе з чогось, у чому ти загубилася. Завмерла, і знання прийшло перш за зір. Обернулася і впала.

Побігла Магдалина і сказала іншим. Прийшли Марія з Вифанії і Йоанна.

І зустрів їх Ісус на дорозі і сказав їм: не бійтеся.

Здивувалися, і заплакали, і вклонилися, і знову здивувалися.

І сказав їм:

Прийде чоловік із внутрішнім світлом, що видно вночі. Я показую його вам. Коли побачите його, знатимете, що він людина Мого Царства.

Бо він і його люди мають подбати, щоб людина орала землю.

А обрані Мої з внутрішнім світлом кладуть насіння для Мого Другого Воскресіння.

І хай чують від Мене, від Отця і від Духа Святого.

Творіння чекає на них.

Жінки вислухали і зрозуміли завдання, яке Господь дав їм.

• • •

Тома не вірив. Через вісім днів Ісус з'явився знову.

Сказав Ісус: вклади перст свій сюди. Вклади руку свою в бік Мій.

Тома впав: Господь мій і Бог мій.

На морі Галілейському ловили всю ніч і нічого не спіймали.

Вранці хтось крикнув з берега: закиньте сіть праворуч.

Закинули і не могли витягти від безлічі риби.

Іван впізнав першим: це Господь.

Петро кинувся у воду.

На березі — риба і хліб на вогні.

XVI. ВОЗНЕСІННЯ

• • •

Сорок днів з'являвся і їв із ними і говорив про Царство Боже.

Покликав усіх на Оливну гору.

Став перед ними і подивився на кожного.

І сказав апостолам:

> *Той, хто загубився, прийде. Ви його не впізнаєте. Він буде далеко від вас і проти вас. Загрожуватиме і вбиватиме тих, хто любить Мене. І його Я оберу. Бо те, що людина зіпсувала, буде виправлено, і залишаться знання і благодать.*
>
> *Бо в Царстві Небесному ті, кому Господь являється і хто приймає Його в душу, бажані.*
>
> *І після них прийдуть інші, бо зібралися жінки з волі Царя і благословив їхній дім.*

Не зрозуміли.

Підняв руки і благословив їх.

І поки благословляв, піднявся.

З'явилися два ангели в білому поруч із ними і сказали: мужі галілейські, чого стоїте і дивитесь на небо? Цей самий Ісус, що вознісся, повернеться так само.

Повернулися до Єрусалима.

І заволали: Христос Вознісся!

І з неба загриміло, блиснуло, а потім заспівало: Воістину Вознісся!

XVII. АВЕЛЬ

• • •

Савл з Тарсу, званий також Павлом, громадянин римський і єврей з коліна Веніаминового.

Виріс він під рукою Гамаліїла, найбільшого рабина свого часу, знав закон краще за всіх і дотримувався закону праведніше за всіх.

При вбивстві Стефана — першої людини, що загинула за Христа — Савл стояв і стеріг одяг тих, хто кидав каміння, і дивився, і схвалював.

І ходив від дому до дому і тягнув християн до в'язниці.

Попросив листи від первосвящеників і вирушив до Дамаска, щоб заарештувати їх і там.

Дорогою, опівдні, впало з неба світло, сильніше за сонце і сильніше за все, що він будь-коли бачив.

Впав римлянин на землю.

Ті, хто були з ним, чули голос, але нікого не бачили.

І почув:

> *Савле, Савле, чого ти переслідуєш Мене?*

Сказав обличчям додолу: хто Ти, Господи?

> *Я Ісус, Якого ти переслідуєш. Тяжко тобі проти рожна йти.*

Сказав Савл: Господи, що хочеш, щоб я вчинив?

І сказав Господь: встань і ввійди до міста. Бо відтепер ти зовешся Авель, як перший, хто загинув без вини.

Тоді потекла вода.

І взяли його і понесли на ложе страждання.

Три дні не бачив. Три дні не їв. Три дні не ходив.

І прилетіла Біла Сова.

Узяла його за потилицю і понесла до Марії.

Вона поклала руки на очі його.

І сказала йому: ти народився Савлом.

І повернула йому зір.

Понесла його Сова до Йоанни.

Вона поклала руки на горло його.

І сказала йому: римляни назвали тебе Павлом.

І повернула йому голос і слух.

Понесла його до Магдалини.

Магдалина поклала руки на руки його і на ноги його.

І сказала йому: Господь назвав тебе Авелем.

І повернула йому руки і ноги.

Потекла вода, ріки в пустелі.

І покинув Авель усе і вирушив до Дамаска.

• • •

Пішки, через Азію, через Македонію, через Грецію, через Рим.

П'ять разів бичований тридцятьма дев'ятьма ударами.

Тричі битий різками.

Раз каменований і залишений як мертвий на дорозі.

Тричі зазнав корабельної аварії.

Ніч і день провів у відкритому морі.

Ув'язнений у Филипах. У Кесарії. У Римі.

І з кожної в'язниці молився і роздумував.

• • •

І перш ніж Нерон узяв голову його, сказав:

Подвигом добрим я подвизався.

Біг закінчив.

Віру зберіг.

Усе мені дозволено, але не все корисне.

Ніщо не пануватиме наді мною.

І Господь вивів його з-під кари і залишив Павла на його місці.

Замовк Павло, коли заплющив очі і зійшов до Царства Господнього.

І з крові його потекла вода, і на пні, де відтяли йому голову, виросла гілка з квітами.

Лишився Авель чистий, як біле ранків, щоб робити справу Царя.

Щоб вести людину до родючої землі на березі моря без холоду, без зими.

• • •

Хто має світло, видний уночі і при найменшому промені зірки.

Хто без світла, навіть при місяці є одне з ніччю.

Авель сказав робити воїнів для справи так, як Господь його навчив.

І залишив книгу дня, книгу ночі і книгу землі, щоб вийшли бачити, знати і розуміти обрані Христові.

Бо побачив Господь, що слабкі падають у гріх, а злі є гріх сам по собі, і в Царстві Господньому лише праведним обіцяно завтра.

XIX.

• • •

І вчинив Авель справу Господню за писаннями.

І ті, хто працювали з ним, перебувають із чистою душею і легким серцем.

Бо світло наповнило їхні душі, і від душ і плоті їхньої народилися отари Господні.

І деякі барани теж мали світло.

І наповнилася земля людьми, і люди наповнили її гамором.

На гамір впала темрява, і від слабкості своєї почали гинути.

І побачив Авель і пішов сказати Господу.

• • •

> Німий співає з балкона, і ті, хто чують, нічого не кажуть.
>
> Коли ворог входить до міста, щоб повалити Його престол, той, хто сидить на престолі, шле кінноту на скарбниці на край світу, щоб відгодувати ніщо.
>
> Золото стає легким, як пушинка на вітрі, а хліб важким, як жорна.
>
> Люди забули Бога, та все одно вклоняються і роблять собі ідолів або вирізьблюють себе, щоб собі поклонятися.
>
> Правда лежить у торбі того, хто її купує.
>
> Людина забуває, навіщо отримала руки від Господа.
>
> Діти зростають, не знаючи, хто вони.
>
> Земля кричить від утоми, і ніхто не чує.

І якщо бачиш, що зав'язуються і гризуть одна, всі або багато, знай, Авелю, що їдуть вершники.

• • •

> Білий з луком прошиє тебе стрілою, якщо побіжиш до Господа.
>
> Червоний з мечем, щоб напоїти землю кров'ю людською.
>
> Чорний з терезами, щоб налякати черево і щелепи за синами людськими.
>
> Блідий, що ходить із пеклом за спиною і бере від людей без долі і без числа.

І людина з внутрішнім світлом бере праведних і йдуть на бій, і Господь дає їм силу, і меч стає дедалі гострішим, і стріли дедалі влучнішими.

І коли обрані виходять із праведними на світло, приходжу і благословляю їх, бо від них лишилася Земля від Мене на віки вічні.